

ALEXANDER
MAX

Dlhý
zoznam
na
vraždu

MARENČIN PT

© Alexander Max, 2012
© Marečin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2012
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marecin@marecin.sk www.marecin.sk
Cover © Mikina Dimunová, 2012
Cover photo © Reverend, 2012
Design © Marta Blehová, 2012
Jazyková úprava Klára Kováčová
302. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-131-7 (viaz.)
ISBN 978-80-8114-229-1 (ePub)

Alexander Max

**DLHÝ ZOZNAM
NA VRAŽDU**

MARENČIN PT

Všetko už bolo vymyslené.
Ty si tu len nato, aby si zaplatil.

(Neznámy autor)

Na jar 2010

Vedeli, kde sa mladá žena nachádza, aj čo musela v posledných hodinách podstúpiť. Ešte stále sa na seba podobala, ale bude to už len horšie. Bola totiž mŕtva.

Boli traja, hrali poker a schuti sa smiali. Niežebý boli dajakí sviatoční hráči. Každý z nich hral poker sústredene a dobre. Nesmiali sa ani preto, že sivovlasého šesťdesiatnika a bradatého päťdesiatnika celý večer obohrávala čiernovlasá tridsiatnička. V skutočnosti to oboch mužov škrelo. Smiali sa, keď hovorili o zločine, lebo boli profesionáli.

Cez stôl, inokedy jedálenský, bola prehodená zelená filcová látka. Osvetľovala ho nízko zavesená lampa. Bol marec, čosi po ôsmej večer, mosadzné tienidlo utopilo zvyšok miestnosti v tme. Z karafy si nalievali červené víno. Občas si strieborným nožíkom odkrojili z vyberaných druhov syra, naservírovaných na porcelánovej mise. Vždy potom použili servítku. Nefajčili. Okrem toho posledného budili dojem počestného starosvetského spoločenského posedenia, keby sa nesmiali, keď hovoria o mŕtvoľe.

„Tak som im povedal, prečo nie! Zájdem ich kuknúť, a možno sa aj pozriem bližšie na ten ich... problémik,“ oznámil bradatý a ostatní sa pochechtávali.

Oblečené mal sako, nie také elegantné ako jeho starší spoluhráč za stolom. Bolo to presne také sako, pri ktorom sa opýtate, prečo dal kupujúci za oblek možno aj šesťsto eur, ale vyzerá ako z osemdesiatych rokov minulého storočia. Neurčitej farby a ešte aj široké v pleciach. Pred viac ako desiatimi rokmi bol bradatý muž policajným vyšetrovateľom. Odvtedy vystupuje pri svojich rôznorodých aktivitách ako právnik.

„Vždy ste boli dobrodruh, Pátek, ak nie rovno blázon. Ak sa neurazíte.“

Kým boli ešte kolegami, sivovlasý plukovník Zvolenský bol od majora Pátka o niekoľko neprekonateľných stupienkov vyššie v poli-

cajnej hierarchii. Aj keby Pátek nebol odišiel predčasne z polície, plukovník by preňho zostal naveky nedostihnuteľný, pokiaľ ide o reálny vplyv. Dokonca aj keby plukovník medzitým z polície odišiel a Pátek zostal. Znalci pomerov totiž tvrdili, že plukovníkov vplyv vydrží ešte zopár rokov po jeho smrti.

Mal sýty, zvučný hlas, keď rozprával, budil dojem akoby práve skonzumoval veľkú porciu kačice so šiestimi lokšami a teraz sa mu zbiehali sliny na dezert. Čierne sako mu sadlo ako uliate, na snehobielej košeli mal rozopnutý jeden gombík, mal mäkký úsmev, tvrdé oči a na ruke veľký zlatý pečatný prsteň.

„Keby sme nesedeli s dámou, povedal by som, že musia byť v riti,“ zahučal. „Pretože tu je dáma, poviem iba, že pôjde o nejakú originálnu intrigu. Skoro by som sa stavil.“

Pátek rozhodil rukami a užíval si rozsadenie za stolom. Sediac oproti žene, mohol sa nenápadne ubezpečovať, či mu náhodou nevenuje viac ako zdvorilú pozornosť. Mala veľmi bledú pleť, veľké hnedé oči, pôsobila krehko – a bola pôvabná. Ani na jej ľahkom kašmírovom svetříku svetlohnedej farby nebolo vidieť, že má hodnosť kapitánky a slúži ako pridelenkyňa v nadnárodnej policajnej organizácii Europol. Momentálne na dovolenke. Volá sa Nina Fábryová – a plukovník jej tykal. Nijakú zvláštnu pozornosť Pátekovi nevenovala. Inú chybu sa mu na nej nepodarilo nájsť.

„Možno v tom bude... žena?“ povedala potichu hlasom posadeným zhruba o štyri tóny nižšie, než by u nej človek predpokladal, s presvedčením človeka, ktorý vie, o čom hovorí.

„To áno. Jedna žena určite,“ zasmial sa plukovník. „Najmenej. Predbežne.“ Znovu sa zasmial a v pľúcach sa mu pohlo kusisko bývalého silného fajčiara.

Jedna mŕtva mladá žena ležala v márnici a oni traja sa zišli na partičku pokru. Pravdaže, súkromne, a pravdaže, so žiadnymi inými úmyslami než hrať. Pátek netušil, ako často sa u plukovníka hráva poker. On naň chodieval tri-štyri razy do roka. Niekedy ho pozval plukovník, občas sa pozval sám. Zakaždým si povymieňali informácie, ktoré by si povymieňať nemali. Tentoraz sa prihlásil Pátek, dnes predpoludním. Plukovníkov hlas neznel v telefóne prekvapene. Iba prece-

dil 'čakám vás dnes' – a bez pozdravu hovor prerušil. Telefonát trval necelých desať sekúnd a Pátek ešte nikdy nedostal taký včasný termín.

Na pokri u plukovníka už Pátek stretol rôznych ľudí, no iba výnimočne aktívne činného policajta. Netušil, čomu presne pripísať, že dnes plukovník doplnil ich hráčsku zostavu práve o kapitánku Fábryovú. Pátek patril k nevelkému okruhu ľudí, ktorí vedeli o dlhoročnom vzťahu plukovníka s Fábryovou. Nikto z týchto ľudí však netušil, o aký vzťah vlastne ide. Zo všetkých verzií, ktoré prichádzali do úvahy, úzkemu kruhu zainteresovaných sa doteraz žiadnu nepodarilo potvrdiť ani vyvrátiť. A pretože takto informovaných osôb bolo primálo, ani o tom nezvykli klebetiť.

Pátek sa však rozhodol dnešnú nečakanú príležitosť využiť. Nesmie vynechať návštevu toalety, a potom aj kúpeľne, z čoho by mohol o vzťahu plukovníka a Fábryovej čosi odvodiť. Pretože príležitosť stretnúť Fábryovú priamo v plukovníkovom byte nezaranžoval, nepocítil pri tejto myšlienke nijaké výčitky svedomia.

„Robte, ako myslíte, Pátek,“ povedal plukovník po chvíli, čo sa venovali iba hre.

„No ak dovoľíte moju osobnú radu, asi takto – zoberte im pištoľ, k nej plný zásobník, radšej aj dva, čo ak netrafia, sú to amatéri – a nech sa rovno všetci odstrelia. Povedzte mi vy, Pátek, niektorých poznáte aj osobne. Na čo vlastne čakajú? Dôvodov mali v poslednom čase viac ako dosť. A tento posledný sa môže ukázať dostatočne vážny sám osebe.“

Plukovník na Pátaka nepozrel, iba nehorázne zvýšil vklad.

„A keď takto, s vašim osobným pričinením, Pátek, zmiznú zo scény, zapíšete sa do dejín. Tentoraz zaručene a natrvalo. Čo by mohlo vyhovovať vášmu... ehm... prirodzenému naturelu.“

„Dalo by sa, pravdaže, o toto pokúsiť,“ mrmlal Pátek, rátajúc žetóny. „Dôvody vyzerajú latentne, ba takmer presvedčivo. Nieкто by povedal – až fatálne, keby bol povedzme lepšie informovaný.“

Stávkou vyrovnal a očividne povzbudený vlastným odvážnym rozhodnutím pokračoval: „Lenže, čo bude potom s nami? A to sa týka aj vás, plukovník. Aj tu kapitánky. Mňa. Nás všetkých. Teraz, štyri mesiace pred voľbami! O toto tu beží! Tu a teraz!“

Vztyčil ukazovák kamsi do tmavého stropu – a zvrátil čelo. Plukovník sa uškrnul. Pátek hodil okom na kapitánku a zaznamenal, že ju nijako neohúril.

„Uznajte, plukovník, toto už nemá s teóriou pravdepodobnosti nič spoločné. Tu nieže na nich spadlo jedno hovienko. Alebo dve. Tu sa rúca celá latrína odrazu. A ako dobre vieme, latríny nepadajú zato, že sú preplnené hovienkami. Tak k nim budme trochu spravodliví!“

„Môžeme,“ poznamenal zamyslene plukovník. „Ničomné je nepodať ruku tým, čo klesli.“

Nebolo jasné, či hovorí o kartách, ktoré položil s bezradným gestom, akého sa inokedy dopúšťal zriedka, dnes však pričasto. Alebo hovoria obaja o tom istom.

Hru za stolom znovu vyhrala kapitánka, tentokrát jej pikový flush. Zhrabúvala žetóny na najväčšiu kôpku na stole, čo ležala pred ňou. Počas večera sa zriedka pozrela Pátekovi priamo do očí. Teraz to spravila. Skôr ako stihol čokoľvek povedať, tichým hlasom poznamenala: „Dávajte si pozor! Bol to chyták. Dobré vám radím.“

„Kapitánka má pravdu. To bol Seneca. A ako dopadol? Nero ho obvinil z vlastizrady. Nie som prekvapený, Pátek, lebo vás poznám. V podstate ste utajený výtržník. Iba mi nie je jasné, ako znie objednávka. Konkrétne a prakticky. Načo vás volajú? Vyšetriť vraždu?“

Mŕtve telo sa našlo pred dvoma dňami večer v jednej z kancelárií ústredia významnej politickej strany. Nik ho tam nepodhodil. Patrilo Jane Nágelovej a bola tam zamestnaná. Bolo tiež isté, že nezomrela na žiadnu z príčin, ktoré by patológ označil za prirodzenú, ako napríklad vek. Na to bola príliš mladá.

Meno radovej zamestnankyne v centrále politickej strany Jany Nágelovej dovtedy verejnosť nepoznala. Odkedy našli jej mŕtve telo, nezišla z prvých stránok novín, časopisov a internetov. Vlastne to bolo zvláštne. V minulosti už zastrelili životaschopného exministra aj nejakých politikov komunálneho významu, ale predsa len politikov. Až taký huriavk nikdy nenastal. Nágelová nepatrila k žiadnemu vysokému rangu. Prekážkou vysokej popularity Jany Nágelovej po smrti, teda pokiaľ ide o frekvenciu v médiách, nebol dokonca ani absolútny nedostatok faktov. O žiadnych faktoch v priamej súvislosti s mŕtvym

telom sa nevedelo takmer nič. Polícia bola skúpa na slovo. Z toho mála, čo povedala verejnosti, sa dalo odvodiť, iba že pátra.

„Vyšetriť vraždu?“ začudoval sa Pátek. „Tak príkro sa zatiaľ nikto nevyjadril. Zatiaľ som bol iba pozvaný pred ich veľký *chural*. Nazajtra. Porozprávať sa. Hovorí sa tomu konzultácia s nezávislým expertom.

Mimochodom,“ pokračoval, použijúc jeden z registra svojich prihlúplych výrazov tváre, „v novinách písali, že mladú dámu našli mŕtvu. Používajú aj výraz *vražda*. Ibaže zo žiadneho autentického citátu vašich ľudí som nevedel odvodiť, či ide naozaj o vraždu. Bez akýchkoľvek pochybností. Takto to žiaden váš funkcionár verejne nikdy nepovedal.“

„Cha! Pátek, vy ste talent!“ zahučal plukovník, až musel v skrinách v predsieni pobudiť všetkých päť spiacich molí. „A čo by ste poradili?! Zrejme sa sama pošmykla – na koberci, v kancelárii. Zosypala sa pod tlakom veľkých úloh. Nešťastne spadla na roh stola, čo sa jej podarilo tak precízne, že bola na mieste mŕtva. Uznávam, toto vaše vnuknutie by mohlo vyšetrovanie podstatne urýchliť.“

Pátek nepochyboval, že dnes večer sa dozvie viac, než sa dočítal v novinách. Považoval za samozrejmosť, že sa dozvie aspoň presnú príčinu smrti, o ktorej sa v novinách dosiaľ nepísalo. Plukovník mu teraz povedal oveľa viac. Použil výraz *urýchliť*. Za štyridsaťosem hodín sa teda nepohli z miesta. Aspoň nie výrazne.

„Chcete vedieť viac?“ spýtal sa plukovník tónom unaveného učiteľa prstokladu v hudobnej škole pre začiatočníkov.

„Prečo nie?“ ozvala sa kapitánka. „Aj tak dnes hráte obaja mizerne. Urobím kávu a vy mi aspoň vysvetlíte, čo znamená veľký *chural*.“

Plukovník požiadal o malú kávu, debata na túto tému vraj dlhšia nebude. Žena odbehla do kuchyne, kde sa pohybovala ako doma. Kávu pripravila tak zručne, že si muži vystačili s poltuctom ničnehovoriacich replík, aby o nič neprišla. Keď naservírovala miniatúrne, takmer priesvitné šáločky z čínskeho porcelánu – šikovne a s nehou, všimol si Pátek – a keď si k nim znovu prisadla, plukovník sa nadýchol.

„Isteže nie nehoda. Či vražda alebo zabitie, no...“ vydýchol. Nad čímisi porozmýšľal a pokračoval: „V pondelok večer v ich centrále

bol prítomný zhruba poltucet ich politikov. K nim ešte prirátajte asi rovnaký počet personálu. Mali poradu. Trvala zhruba dve a pol hodiny. Počas nej zo zasadačky takmer všetci aspoň raz vybehli a zasa sa vrátili. Časový rozpis má dve strany. Vyzerá zodpovedne. Ale je nanič. Prakticky každý, kto odišiel zo zasadačky, mal príležitosť odskočiť si do jej kancelárie. Tvrdia, že si nikto neodskočil. Až kým sa porada neskončila. Vtedy ju našli – už mŕtvu. Teoreticky môžu hovoriť pravdu. Mohol to byť aj niekto cudzí. Cudziemu by však musela otvoriť a vpustiť ho. Všetky dvere na ich kanceláriách majú zvonku guľu. Ponevieralo sa tam niekoľko cudzích ľudí. Ide o verejne prístupný priestor. Ale o lúpež nešlo. Z kancelárie vraj nič nezmizlo. Táto verzia je málo pravdepodobná. Aspoň si to myslia, predbežne, naši ľudia. Mimochodom, pitva úplne jednoznačne nepreukázala... skrátka obeť určite s nikým nezápasila, skôr než narazila hlavou o roh stola. Ale niekto na ňu musel zaútočiť, to je isté – smrť nastala prakticky okamžite.“

„Takže, Pátek – niekto jej pomohol, aby jej lebku prerazil stôl. Nie, nepošmykla sa. A s najväčšou pravdepodobnosťou páchatela poznala.“

Plukovník dopil kávu a kývol Fábryovej, aby znovu rozdala karty. Na Pátka ani nepozrel, keď dodal: „Tak mi teda povedzte, čo tam chcete, prepytujem, vyšetrovať, keď na tom robia naši najlepší ľudia...“

„A po dvoch dňoch nemajú ani ň,“ poznamenal Pátek. „Oni nemajú ani ň a noviny toho majú každý deň na dve strany.“

„Božemôj, Pátek. Odkedy noviny tlačia na recyklovateľnom papieri, majú pocit, že také musia byť aj ich informácie. Že všetko, čo napíšu, má byť na druhý deň tiež recyklovateľné. Nebuďte negustiózny a nehovorte mi o novinách. Nachádzate sa v slušnej spoločnosti.“ Plukovník nazrel do kariet, ktoré dostal od Fábryovej, a pokračoval štítilým tónom: „Ak sa pýtate – čo sa, samozrejme, nepýtate, lebo viete, že vám neodpoviem –, osobne mám pochybnosti o verzii, ktorá sa ponúka, všakže. Teda, že jej smrť súvisí s finančnými škandálmi ich podarenej partie. Sú síce, no, poviem tak – esteticky nechutné. Ale ako motív vraždy? Prečo by sa unúvali rovno v centrále? Prečo by

ju niekto neodpravil niekde na ulici alebo doma, aby to vyzeralo ako náhoda, však? Až takí blbí hádam nie sú.“

Pretože už znovu hrali, na plukovníkovi bolo vidieť, že preňho sa na kartárskom stole dejú zaujímavejšie veci. Potom sa zatváril, akoby sám seba prekvapil.

„Pravdaže, tak mi teraz napadlo... vy ste naozaj inšpiratívny človek, Pátek. Predstavte si, že by mohlo ísť povedzme o lúpež peňazí, ktoré mala tá mladá žena len tak v šuflíku a ku ktorým sa povedzme dnes nikto nechce priznať. Lebo napríklad nefigurujú v žiadnom účtovníctve. Okrem vraždy by mali na krku aj čierne fondy. Čo iné by im zostávalo ako zatĺkať, však?“ zamrmlal.

Ani teraz sa nepozrel na Páteka. Nemusel, aby bolo jasné, že verzia 'finančné machinácie' sa plukovníkovi osobne nepáči, ale pre tých, čo prípad vyšetrujú, predstavuje hlavnú vyšetrovaciu verziu. Čo pre Páteka znamenalo veľmi tenký ľad.

„V podstate som sa nemýlil. Dobré na tom s vyšetrovaním nie ste,“ poznamenal zdvorilo Pátek. Smutný odtieň v jeho hlase mohol znamenať aj prejav solidarity voči bývalým kolegom.

„Vám to môže byť fuk,“ odvrkol plukovník. „Lebo to nič nemení na veci, že ak tam zajtra vleziete, budete na tom horšie. Oveľa horšie.“ Plukovník tentoraz nedodal *Pátek*, čo sa stávalo zvlášť vtedy, ak mu adresoval varovanie. Chvíľu rozmýšľal, pretože bol na rade, a zvýšil vklad. „Nie sme na tom až tak zle. Každopádne lepšie ako oni. Na nás síce po voľbách nejaká pohroma určite príde. Ako vždy. Ale prežijeme. Oni majú voľby o štyri mesiace. Preto odkedy ste mi na obed volali, neviem sa dočkať, Pátek. Čo by v tejto situácii zachránilo ich? Prestaňte s komédiou, a von s tým!“

Pátek musel uznať, že dnes je k nemu plukovník nevšedne veľkorysý. Na obed súhlasil s partičkou pokru, a dokonca navrhol hneď ten istý deň. Večer ho zoznámil s kapitánkou Fábryovou, pustil ho do svojho súkromia, čo sa dalo vysvetliť tak, že narýchlo nedokázal zohnať nikoho iného a s Pátekom chcel hovoriť čo najskôr. Alebo nechcel, aby ich rozhovor počul niekto jemu menej blízky ako Fábryová. Alebo oboje. Prirodzene, Pátek s plukovníkom mohli aj nehrať poker, výnimočne porušiť dekórum a stretnúť sa len vo

dvojici. Lenže plukovník bol vždy opatrný. Pátek usúdil, že sa s ním nechcel stretnúť a viesť rozhovor na túto tému bez svedkov.

A teraz pochopil prečo. Plukovník mu totiž práve čosi povedal. Vyhlásil, že už naobed vedel, o čom s ním bude chcieť Pátek hovoriť. Pátek si bol istý, že plukovníkovi do telefónu nič také nepovedal. Navrhol iba partičku pokru, plukovník súhlasil a zložil. Nič viac. To znamená, že keď Pátekovi volali z centrály politickej strany, raz predseda strany a raz šéf sekretariátu, najmenej jeden z týchto rozhovorov počúval aj niekto tretí. Niekto, od koho sa plukovník dozvedel o telefonáte – a o jeho obsahu.

Pátek si bol istý, že sa nemýli. Plukovník sa nepotrebuje predvádzať svojimi jasnovidckými schopnosťami. Ani by mu ich nikto neveril, s jeho prístupom k informáciám; s nimi by vyzeral ako jasnovidca každý. Navyše si Pátek všimol, ako ho zrazu pozoruje Fábryová, len čo plukovník vyslovil svoje upozornenie. Pátek sa na ňu vrúcne usmial, ale ešte skôr než stihol spustiť kútiky, zosmutnel. Došlo mu, čo sa tu odohráva. A hneď nato si tiež uvedomil, že to nie je ani len tenký ľad, po ktorom chodí. Je to sama voda. To bolo posledné, na čo mal Pátek chuť: meniť dejiny.

Snažil sa konečne lepšie sústrediť na túto hru. Plukovník sa dôsledne vyhýbal pracovným rozhovorom, v ktorých nemá šancu dozvedieť sa viac, ako povie on sám. Inak ich považoval za stratený čas. A toto *bol* pracovný rozhovor. Čo môže chcieť plukovník od neho vedieť, od Pátka, ktorý až dosiaľ nemal o prípade Nágelová ani šajn?

V tejto hre by plukovník určite neoceníl, keby mu dal Pátek najavo, že pochopil, akú cennú informáciu už od neho dostal – ak by si ho začal z vďaky obchádzať. S odpoveďou sa neponáhľal.

„Ja osobne? Nuž... nejdem tam so žiadnym predsudkom,“ povedal po chvíli.

Plukovník nostalgicky pozoroval, ako Fábryová zhrabla ďalší pot. „Závidím vám. Ibaže neverím. Mimochodom, kto to vlastne vymyslel – pozvať vás – a prečo?“

„Volal mi šéf stranického sekretariátu, istý...“

„Blbosť.“

„A potom som hovoril aj s predsedom. Telefonicky.“

„Lepšie.“

„Ale pozvať ma vraj bolo kolektívne rozhodnutie predsedníctva.“

„Som z vás sklamaný, Pátek. Robíte si zo mňa srandu. Buď to neviete, alebo márnime čas. Radšej hrajme karty.“

Fábryová mlčala, čo neznamenal, že sa nebavila. Samozrejme, dnes už s ňou karty nikto hrať nemienil. Aj keby totiž mienil, hrať už nebolo o čo. Ležala pred ňou kompletná zbierka používaných žetónov.

Plukovník si pritiahol porcelánovú misku, zošpúlil pery a sústredene študoval syrový repertoár. Bezradne žmúril nad kúskom modrého Fourme d'Ambert veľkým ako zápalková škatuľka, nabodol ho na vidličku a celý si ho vložil do úst.

„Pravdupovediac, plukovník, predbežne tam nejdem kvôli ničomu inému,“ povedal Pátek. „Tiež ma zaujíma, kto vymyslel pozvať ma. Veľký chural, madam – tak prezývajú ich predsedníctvo. Nezájdem, nedozviem sa. Mimochodom,“ veselo žmurkol na plukovníka, „potom budem o tomto prípade vedieť možno viac ako vaši ľudia. A budem veľkorysý. Vy ste mi síce nepovedali dokopy nič užitočné. Ako vždy. Ale keď budete chcieť, ja vám poviem ako vždy.“

Plukovník by si zív, keby nemal plné ústa, nebol dobre vychovaný, a keby noc nebola mladá – len čosi hodinu pred polnocou. „Vôbec ma... táto vec... netrápi,“ oznámil mľaskajúc.

„Ak som ťa dobre počúvala,“ ozvala sa Fábryová spoza kôpky žetónov, „o tom nikto nepochybuje. Teraz ide len o to, kde mám hľadať takýchto spoluhráčov. Kým som ešte tu.“

Plukovníkovi sa podarilo zívnuť. „Veď nedbám, Pátek. Kapitánkin návrh sa prijíma. Nina je na dovolenke ešte desať dní. Ak budete vedieť niečo, čo neviem, ozvite sa. Zahráme si. Keď vyhrám, poviete mi. Keď prehrám, patrím do starého železa.“

Nik neprotestoval. Všetci traja, každý iným spôsobom, vedeli svoje.

Až na ulici si Pátek spomenul, že zabudol zísť na toaletu a nazrieť do plukovníkovej kúpeľne. Azda nevychádza z cviku?

Na druhý deň sa zobudil o šiestej. Nevedel sa zbaviť toho hnusného zlozvyku ani po desiatich rokoch, odkedy ho nič nenútilo vstávať zavčasu. Pripravil si bohaté raňajky, vypil pol litra mlieka, potom čiernu kávu, ku ktorej si zapálil cigaretu, jedínú za deň, inak nefajčil. To ho tak odrovnalo, že okolo siedmej znovu zaľahol. Spal do pol desiatej.

Potom čítal noviny. V takzvaných mienkotvorných bola smrť Jany Nágelovej stále na titulke. Novinári nenašli nič, z čoho by urobili hlavný palcový titulok, takže presunuli tému na vedľajšie miesto. Ale na titulke. Vovnútri novín premieľali staré informácie na dvoch stranách. Zaplniť priestor im pomohli vyjadrenia politikov, politických expertov a angažovaných celebrit, čo sa doteraz nestihli vyjadriť. Asi v tom zmysle, že ide o šokujúcu udalosť. Treba ju vraj vyšetriť.

Jeden z dvoch bulvárnych denníkov urobil svoju prácu lepšie. Titulnú stranu vyplnila nekvalitná zväčšenina fotografie Jany Nágelovej do pol pása v plavkách na neidentifikovateľnej pláži a palcový titulok: *‘Čakala zavraždená Janka (†29) dieťa s politikom?’* Text príslušného článku vovnútri novín o ničom takom, čo avizoval titulok, samozrejme, nebol. Také čosi Pátek ani neočakával. Predsa ho však prekvapilo, že článok sa k otázke na titulke nevrátil jediným slovom. Redaktori našli Nágelovej spolužiačku zo strednej školy Moniku Lieskavskú (29), ktorá spomínala, že Janka bola veľmi obľúbená v kolektíve, mala veľa záľub aj plánov (do budúcnosti), dobre sa učila a páčila sa chlapcom, ‘čo sme jej vždy tajne závideli’, uviedla Lieskavská.

Termín pozvania na stretnutie s klientom menili trikrát, postupne sa posunulo o celých dvanásť hodín. Prvú informáciu z miesta činu, o ktorej sa plukovník nezmienil, má pod strechou, usúdil Pátek. Čosi v tamtej organizácii škrípe.

Najskôr ho pozvali na pol ôsmu ráno, keď okolo centrály poli-

tickej strany nepredpokladali obliehanie novinárov. Slušní novinári o takom čase ešte spia.

Potom zvážili priveľké riziko. Keď sa stretnutie skončí, môže byť už po deviatej a nejaký rozospatý snaživec by mohol zájsť na skusy. Ešte v noci dostal Pátek esemesku, termín preložili na pravé popoludnie do istého málo známeho hotela mimo centra mesta.

Aj tento termín odvolali. Správa prišla o desiatej predpoludním. Odvaha organizovať tajné schôdzky po zastrčených hoteloch poklesla, lebo strana bola momentálne mediálnym hitom, reštauračný personál by nemusel odolať niektorému z telefónnych čísiel, ktoré médiá propagujú pre 'vaše tipy'.

Definitívnu hodinu stanovili na pol deviatu večer. Prevážila úvaha, že slušní novinári sa v tom čase venujú iným činnostiam, a tí ostatní, ktorí nie sú v krčme, študujú na skúšku vo večernej vysokej škole, aby sa v niečom vyznali.

Bol sychravý deň na sklonku zimy a Pátek ho strávil čakaním. Nemal nič iné na práci a nikto od neho ktoviečo neočakával. Odpovedal na pár mailov. Na obedové menu zaskočil do čínskej reštaurácie. Snažil sa čítať *Men Without Women* od Ernesta Hemingwaya v origináli, čo ho tak unavilo, že si poobede trochu pospal. Neskôr zaskočil so známou na kávu, čo malo byť náhradou za večerné pozvanie k nemu domov na víno, ktoré od neho očakávala. Z jeho strany išlo o signál, že takéto pozvanie sa už nikdy neuskutoční. Niečo užitočné predsa len urobil.

Pred ôsmou večer si Pátek obliekol oblek, ten istý ako včera. K nemu čistú vlastnoručne vyžehlenú košeľu. Kravatu nechal doma. Zavážilo, že nočnému termínu pracovného stretnutia nevyhovuje žiadny predpísaný typ spoločenského oblečenia. A nechcel vyzerat príliš upäto, aby od začiatku nepodporoval paniku, že situácia je vážna.

V dohovorenom čase zaparkoval svoj šesťročný Ford Mondeo na rozľahlom parkovisku pred centrálou strany. Pod jediným funkčným kandelábrum čakala plavovlasá dievčina. Vyšla mu naproti. Parkovisko bolo prázdne ako divadlo po záverečnej, on široko-ďaleko jediný, kto mal bradu.

„Dobrý večer, vy budete pán Pátek,“ povedala s istotou.

Mlčky ho viedla poloosvetlenými chodbami tridsaťročnej trojposchodovej administratívnej budovy. Na dievčine, o čosi mladšej aj drobnejšej ako budova, si Pátek nevšimol nič, kvôli čomu by sa snažil nadviazať reč. Bola takmer dokonalá. Štíhla blondína s modrými očami. Rozpustené vlasy jej siahali nad pás, pod ním sa pri chôdzi pohupoval zázrak v obtiahnutých džínsach. Akurát bola od Pátoka o dve hlavy vyššia. Musel by kričať, keby jej chcel čosi zašepkať do ucha. Pomyslel si, že s ňou bude musieť nadviazať reč niekto iný.

Míňali kancelárie s tajomnými, pre Pátoka úplne neznámymi názvami firiem – každá sa zместila do jedinej miestnosti. Na niektorých ceduliach sa pod názvom firmy vysvetľovalo, že ide o cestovnú kanceláriu, školiacu agentúru alebo export-import, Pátek zaznamenal aj nejakých svojich kolegov advokátov. Ani ich mená nepoznal. Bola to obskúrna diera, kde klíčilo životaschopné stredné podnikanie.

Časť juhozápadného traktu budovy obsadili kancelárie centrály politickej strany. V miestnosti, kam vošli, nevlúdnej zasadačke s odfláknutými sadrokartónovými stenami, neónovým osvetlením a strohým vybavením mali práve prestávku. Zopár ľudí sedelo, ďalší postávali, niektorí si odbehli a už sa vracali.

Pátokovi bolo hneď jasné, že večerať sa nebude. Na stoloch iba kanvice s kávou, minerálky a zo tri misy s hroznom a banánmi. Občerstvenie pôsobilo skromnejšie, ako keď v televízii reportovali zo stranických rokovaní, takže sa mu zdalo dôležité, aby ho usadili aspoň v blízkosti kávového zdroja.

Niektorých politikov v miestnosti Pátek poznal lepšie, zopár aj osobne. Ostatných iba z televízie. Keď sa v nej objavili, zvyčajne kvôli jednej-dvom vetám. Keď nadlhšie, Pátek spravidla zmenil kanál. Politika ho už nebavila tak ako v minulosti. Obišiel miestnosť, s niektorými krátko zažartoval, s každým si podal ruky.

Predseda strany Filip Fándly bol nadpriemerne vysoký štíhly šlachovitý päťdesiatnik. Stále mal husté vlasy, iba ich farbu poznalo dlhoročné predsedníctvo významnej strany a vysoká funkcia

v štáte, v akom stave ten štát bol, keď tú funkciu vykonával. Nebolo to typické: aj v tomto čase boli najvýznamnejší politici skôr nižšieho veku.

Fándly privítal Pátka srdečne a on si všimol, že predseda riadne zostarol, odkedy sa stretli osobne naposledy. Zato sa mu zdalo, že pôsobí príjemnejšie ako v televízii, aj keď nie tak príjemne ako dievčina v kúte miestnosti. Alebo dve. Pátek si pomyslel, že tento klient by nakoniec nemusel byť zlý džob – keby sa individuálne rozhovory so zamestnancami začali hneď teraz a keby mohol poradie určovať sám.

Predseda Fándly usadil Pátka po svojej lavici a zaťukal lyžičkou na fľašu minerálky. Polovica ľudí v miestnosti okamžite prerušila rozhovor. Asi tretina prešla do zdvorilého šepotu. Pátek si pomyslel, že by to mohlo odrážať stav Fándlyho aktuálnej autority v strane.

„Dobrý večer všetkým. Srdečne vás vítam na našom stretnutí,“ začal Fándly, a vtedy už stíchli všetci. Iba jedna žena stále čosi šepkala spolusediacemu.

Fándly si ju nevšimol. Zošpúlil pery a zamračil sa. Hovoril pomaly, starostlivo odmeriaval slová, prízvuk, dokonca aj čiarky.

„Myslím, že prejdeme hneď k druhému bodu rokovania. Pána Pátka nemusím nikomu predstavovať. Chcem sa mu predovšetkým veľmi pekne poďakovať, že medzi nás prišiel. Pamätáme si ho ako vyšetrovateľa v ťažkých časoch, keď nebolo populárne hovoriť pravdu. Zachoval sa statočne. Prispel k tomu, že ľudia na Slovensku sa dozvedeli pravdu. Pravdivý postoj, poctivý postoj, pevný postoj, hoci nie je populárny alebo práve výhodný – to je čosi, čo nás charakterizuje, čo charakterizuje našu politickú stranu. Aj keď to občas zabolí. Viete veľmi dobre, že sme sa vždy vedeli vytrápiť, ak išlo o správnu vec pre vlasť. Na tom sme vždy stavali našu politiku, a to sa nám – myslím, že budete so mnou súhlasiť – vždy aj vyplatilo. Dnes je v ťažkej situácii naša strana. A my nemáme iný záujem, ako je zodpovedný postoj, pravdivý postoj.“

Predseda Fándly urobil pauzu. Pátek spozornel. Počúval a snažil sa jeho slovám priradovať konkrétne významy. Mozog začal vysielat útržky informácií, ktoré nevedel s určitosťou zaradiť. Či ich čítal a či

ich má z dôveryhodného prameňa. Alebo ich len počul. Alebo si ich jeho mozog vymyslel. Poskladal z desaťtisícov nesúvisiacich fragmentov televíznych správ, novinových článkov, blogov, webovských portálov, kníh, alebo z vedľajšej stopy narýchlo vyguglenej potreby, ktorá sa mu kdesi v pamäti zakvačila, aby sa raz vyplavila.

Povojnové Nemecko. Západné mocnosti vraj dali dokopy špičkových právnikov s úlohou napísať základný zákon, budúcu ústavu, neskôr platnú pre tri západné okupačné zóny, spojené do Nemeckej spolkovej republiky. Právnikov vraj zavreli v akomsi zámku, izolovali od okolitého sveta, a že ich pustia, až keď ten *Grundgesetz* napíšu. Čo by za iných okolností trvalo právnikom mesiace, za takýchto okolností im údajne trvalo päť dní.

Rok 1995. Americký vyjednávač Richard Holbrooke vraj oznámil znepriateleným bojujúcim Balkáncom Miloševičovi, Tudjmanovi a Izetbekovičovi, ktorých priviedol rokovať na vojenskú leteckú základňu Wright-Patterson pri Dayton v štáte Ohio, že ich odtiaľ nevypustí, zostanú tam zavretí a strážení, až kým nedospejú k dohode. Čo sa predtým mnohí politici pokúšali sprostredkovať roky, zakaždým neúspešne, Holbrookovi trvalo dvadsaťjeden dní.

Žeby tu predseda Fándly zamýšľal použiť rovnakú metódu? Podľa počtu osôb v zasadačke mohlo ísť o všetkých, ktorí tu boli pred tromi dňami, v pondelok večer, keď Nágelovú našli mŕtvu. Plukovník hovoril o tucte ľudí, ale povedal – približne. Teraz ich Pátek narátal v miestnosti desať. To by sedelo. Žeby sa im predseda Fándly po krátkej dramatickej pauze, ktorú práve urobil, chystal oznámiť, že ich z miestnosti nepustí, až kým sa jeden z nich nepriзна k vražde? A žeby Páteka pozvali, aby na seba prevzal úlohu *psa-wolfeho*, ktorý bude do nich dorážať zákernými otázkami, mlieť ich v mlynčeku vyšetrovateľských trikov a zvlčilých psychologických úskokov, až kým sa jeden z nich, páchatel', psychicky nezrúti a neprizná?

Pátek preletel zrakom po stoloch. Potravinové zásoby sa minú, aj pri úspornej konzumácii, najneskôr do polnoci. Tekutiny postačia, v úspornom režime, do rána. Potom im zostanú tri, najsilnejším

jedincom možno päť dní života, aby sa mohli *vytrápiť* – a nájsť pravdu o smrti Jany Nágelovej.

Rýchlo vypil pohár minerálky, čo mal pred sebou, a hneď si dolial, tentoraz až po samý okraj.

Predseda Fándly pokračoval: „Mohol by som dlho hovoriť o tom, s čím sme boli konfrontovaní v posledných mesiacoch. Špinavosti, nepravdy, útoky. Veľmi dlho by som mohol hovoriť. Ale nebudem vás zabávať. A teraz v pondelok tá strašná tragédia! Ako viete, tragédiu našej Janky vyšetruje polícia. Samozrejme, my sme polícii plne k dispozícii. Nebudeme špekulovať, čo sa stalo – to nie je naša úloha. Nato sú štátne orgány, určené na ten účel. Ale ako viete, predsedníctvo, ktoré sa radilo včera, rozhodlo, že bude vhodné mať k dispozícii pomoc. Odborníka, ktorý prešiel takýmito situáciami a okolnosťami s nimi spojenými. Aby som bol úplne presný a konkrétny, pomôžem si uznesením predsedníctva. Budem citovať. Po prvé. Konzultačná pomoc pre lepšiu spoluprácu s orgánmi činnými v trestnom konaní a v záujme čo najrýchlejšieho a úplného objasnenia úmrtia zamestnankyne strany. Po druhé. Odborné poradenstvo v prípadoch neoprávnených zásahov do práv politickej strany a konkrétnych osôb v súvislosti s úmrtím zamestnankyne strany a jeho vyšetrovaním. Bodka. Takto presne znie naše uznesenie. Je tak?“ opýtal sa predseda a pozrel na vzdialenejší roh stola v tvare U.

Pátek nedokázal posúdiť, či bol pohľad súčasťou rečnického gesta, alebo sa s niekým radí. Niektorí decentne prikývli. Väčšina sa tvárila nezainteresovane. Ako keď nižšie velitelské kádre v armádach Varšavskej zmluvy na konci studenej vojny počúvali výklad veliaceho dôstojníka o zámeroch imperialistov.

„Nooo,“ zatiahol predseda spokojne, takmer veselo. „Teda môžeme pokračovať, však? Štruktúru dnešného stretnutia si predstavujem tak, že teraz odovzdám slovo pánu Pátekovi. A potom, samozrejme, dostanú slovo aj ostatní. Môžeme diskutovať. V tom je naša sila – že vždy diskutujeme. Každý má priestor a príležitosť povedať, čo má na srdci. Je súhlas s takýmto programom?“

Miestnosť súhlasne zašumela, predseda Fándly sa pohodlne

oprel na stoličke, vystretou rukou si nalieval kávu a tváril sa, že on má čas – aj tri dni.

Niežeby úvodná procedúra na Páteka nezapôsobila. Skôr než prehovoril, pripomenul si istú okolnosť, čo vyznievala v jej neprospech. Pár metrov od miesta, kde práve sedia, prišlo pred tromi dňami o život mladé dievča. Okrem Páteka, ktorý v pondelok večer pozeral doma televíziu, čím si bol absolútne istý, mohol priložiť ruku k dielu hocikto. Teoreticky. Ale prakticky – ľudia, s ktorými sedel v jednej miestnosti, mali k tejto možnosti bližšie než ľudia, ktorí tu nesedeli.

„Dobrý večer,“ povedal vážne a dosť hlasno, aby naňho všetci pozreli. „Ako viete, moje meno je Pátek. Jozef Pátek. A mojím prvým želaním je, aby sme v tejto veci nemuseli stráviť nejaký ten pátek.“

Dôvera klienta je prvoradá. Trochu kostrbaté, ale inak výborné, pochválil sa v duchu, keď sa ukázalo, že najmenej polovica ľudí v miestnosti má zmysel pre tento druh humoru. Tí, čo vyzerali ako zamestnanci, sa usmiali vlačnejšie. Ale usmiali sa. Disciplinovane.

Povzbudený Pátek by bol možno v tomto duchu pokračoval, ibaže mu nič iné, rovnako vtipné, nenapadlo. Napadlo mu, že by mohol ešte raz prečítať uznesenie, s ktorým ho práve oboznámili. Formulácie sa mu zdali dostatočne vtipné. Lenže na papieri uznesenie zatiaľ nedostal – a čítať predsedovi cez plece sa mu videlo nepohodlné.

„S viacerými z vás sa poznám. A tým, čo ma nepoznajú, chcem povedať, že som vás volil doteraz – a rád by som vás volil aj v týchto voľbách. Aj noviny by som kvôli tomu prestal čítať, aby som sa vás nemusel pýtať na veci, ktoré o vás píšú. Osobne vám nemám dôvod neveriť. Čo je vlastne bonus. Ak totiž budete mojím klientom, je jedno, či vám verím alebo nie. Budem konať vo vašom najlepšom záujme. Je však pravdou, že niekoľkým otázkam sa nevyhneme.“

Netváрили sa znepokojene, a tak pokračoval: „Začal by som formalitou. Aká by mala byť približne moja presná pozícia v tejto veci?“

Nedozvedel sa, kto navrhol pozvať ho. Nikto sa neprihlásil.

Aspoň sa dozvedel, kto z nich je schopný formulovať odpovede, keď ostatní nevedia. Alebo sa im nechce.

„Povedal by som,“ ozval sa predseda, starostlivo a pomaly odmeriavajúc slová, „že na jednej strane by mala byť aj formalizovaná, ale zároveň nepochybne diskrétna. Na tom sa asi zhodneme.“

„Fajn. Diskrétno formalizovaná. To by mohlo vyhovovať. A na aký čas?“ Pátek letným pohľadom odhadol, že ak položí ešte jednu prívelmi konkrétnu otázku, budú ho mať za dynamického profesionála a svoj honorár dostane, aj keby už neurobil vôbec nič.

„Formuloval by som to tak,“ ozval sa znovu Fándly, „že v tejto chvíli na dobu neurčitú. Myslím, že po istom čase môžeme vec znovu kolektívne posúdiť. Alebo, pravdaže, môžete aj vy kedykoľvek usúdiť, že vaše pôsobenie povedzme už nemôže naplňať očakávania, ktoré sme sformulovali. Môžeme sa dohodnúť takto?“

Pretože im to išlo doteraz dobre, Pátek sa rozhodol vyriešiť všetky taktické otázky odrazu.

„V tomto prvom kole moja posledná otázka. Pán predseda, nechcel som ti to pripomínať do telefónu. My sme si kedysi nepotykali?“

Fándly sa zarazil a stisol mu predlaktie. „Vlastne áno. Prepáč, Jozef.“

Filip – Jozef. Obaja zľahka pod tri promile. Kamarát, my dvaja sme bojovníci, takí určujú smer, uvidíš, raz to pohneme, vitaj na palube, ideme do toho... Tak nejako vavel Filip Jozefovi pred viacerymi rokmi, v období, ktoré sa už odvtedy nezopakovalo. Totiž, keď sa meno majora Jozefa Pátka nakrátko zjavovalo v novinách častejšie ako meno politika Filipa Fándlyho. Ani tie ich tri promile, za jedným stolom dokopy šesť, sa už nikdy nezopakovali. Pátek bol rád, že si na túto epizódu spomenul aj Fándly. Mohli by pokračovať odtiaľ, kde vtedy skončili. Vtedy skončili tak, že okolo pol piatej ráno – po piatich *hájfájn* a po prvom *buci-buci-buc* – síce nepodľahli nostalgii o pravde a láske, čo zvíťazí na lžou a nenávisťou. Filipove zápalisté vyznania však k tomu nemali ďaleko. Padali obojstranné záväzky voči spoločenskému dobru.

„Možno by som to doplnila, ak dovolíš, Filip,“ povedala päťde-

siatnička sediaci tri miesta od nich. Žena, ktorú na začiatku schôdze neumlčala ani predsedova lyžička, ani jeho reč. Až poslucháč po pravici, ktorý jej dal najavo, že on predsedu počúvať mieni. Potom už nemala do koho húst. Na hlave asi mesiac odležaná trvalá, s obľechením by tiež potrebovala poradiť, tón hlasu bol však nanajvýš dôstojný, aj teraz sa jej správne chvel pri prerokúvanej téme.

„Táto strašná udalosť nás všetkých hlboko zasiahla. Ranila. Ludsky. Všetci sme Janku poznali dlho. Ja najdlhšie z vás. Bola skvelá spolupracovníčka, veľmi talentovaná, každý ju mal rád. A ja musím myslieť hlavne na jej rodičov. Predovšetkým je teda naším záujmom a našou povinnosťou tragédiu úplne objasniť. A ak jej smrť niekto spôsobil úmyselne, ja, samozrejme, neviem, či to tak bolo, chceli by sme, vlastne mali by sme, musíme pomôcť objasniť ju – musí ísť o našu prioritu. Všetko ostatné je vedľajšie. To len na spresnenie.“

Pátek ju doteraz osobne nestretol. O Hane Panskej vedel to, čo väčšina jeho spoluobčanov. Viacerým spoluobčanom bola sympatická, vraj preto, že hovorila k veci, vyznávala hodnoty, srdce mala na správnom mieste a na rováši žiadny škandál.

Či bola taká sympatická aj jej kolegom, Pátek posúdiť nedokázal. Predseda vážne pokýval hlavou. Nikto jej neodporoval. Ale ani neodpovedal. V skutočnosti si ju veľmi nevšimli. Otvárali minerálku, nalievali si kávu, odštipkávali z hrozna.

Ozval sa muž, približne päťdesiatnik. Zopár rokov navyše mu pridávala nadváha, oblek farby modernej drevenice, ktorú vám postavia za tri dni na kľúč a na úvrati bude svietiť ako vyrezávaný ručiaci jeleň. Zaznel zvučný barytón. Pátek o mužovi naisto vedel tri veci. Že sa volá Ivan Beňo, že ide o dlhoročnú stálicu strany a že nikdy nepochopil prečo.

Musel mať problém so zrakom alebo s priestorovou orientáciou. Bolo mu to vidieť na kalných očiach a poznať po reči. Hovoril s nasadením, akoby mal pred sebou najmenej päťdesiatkrát toľko poslucháčov a stokrát väčší priestor. Rečnil iba trochu tichšie ako na národnom futbalovom štadióne, kde práve došlo k výpadku elektriny. Ideálny spiker na pohreb, pomyslel si Pátek. Aj otec obete by musel pookriať.

V druhej časti diskusného príspevku, ktorý okrem Páteka do tej chvíle nik nepočúval, hoci trval možno aj šesť minút, rozohnil sa Beňo vo vlastnej veci.

„Áno, priatelia! Musím sa opýtať, či sa tu nezneužíva naše presvedčenie a biblické *kto do teba kameňom?! A či nemáme právo, priam povinnosť myslieť na starozákonné oko za oko?! Viem, znie to príkro. Lenže dokedy budeme mlčky trpieť tie špinavosti, o ktorých hovoril predseda?! Médiá o nás doteraz písali ako o nejakej bande defraudantov, podvodníkov, zlodějov – a teraz už aj vrahov!*

Musíme sa proti tomu postaviť,“ pokračoval barytón. „Musíme sa konečne začať brániť! Čo o nás píšu v posledných dňoch, prekročilo všetky medze! A my? Iba mlčíme. Už je naozaj všetko dovolené?! Aj tomuto by sme mali venovať diskusiu. Samozrejme, Hanička má pravdu. Ale nesmieme zabudnúť na tú časť nášho uznesenia, ktorá sa dotkla aj tejto okolnosti. Ako zastaviť ten prívál špinavostí!“

Nastolený aspekt zožal u publika úspech. Prisviedčalo sa. Niektorí pridali šťavnaté novinové citáty z posledných dní. Niekoľko minút sa viedla debata neriadená, zato živá, na vlne jednoty a vzájomného porozumenia. Predseda ju nechal voľne plynúť, až kým nezačalo byť okaté, že nikam nevedie. Taktne upozornil, že zatiaľ sú pri bode jeden – a v ňom mal hovoriť JUDr. Jozef Pátek.

„Nuž teda. Ak som správne rozumel, očakávate odo mňa v podstate taktické a právne rady rôzneho druhu.“ Pátek si všimol, že viacerí začali počúvať sústredenejšie. „Nebudeme hneď tvrdiť, že som prišiel smrť mladej dámy *objasniť*. Možno budeme prekvapení, a určite budeme všetci spokojní, keď už zajtra prídu moji bývalí kolegovia s nejakým objasnením. Napríklad. Prečo nie?!“

Iba skúsil. Nik sa nezatváril vystrašenejšie ako ostatní.

„A kým neprídu,“ pokračoval, „urobme to takto. Ja vám budem kedykoľvek k dispozícii. A vy mi dáte voľnú ruku, aby som sa zorientoval. Dáme si na to povedzme päť-šesť dní, a potom sa uvidí. Súhlasíte? Chcete sa ma, napríklad, na niečo konkrétne opýtať hneď teraz?“

Pátek si pomyslel, či to s dynamikou trochu neprehnal. Dosť dlho sa nikto neozval. Až Andrej Kráľ, podpredseda strany.

„To je rozumné,“ povedal.

Zatiaľ prispel do tej časti diskusie, v ktorej si s kolegami vymieňal urážlivé citáty z novín na ich vlastné osoby. Aj s Kráľom sa Pátek v minulosti dva-trikrát stretol – aj on zabudol, že si vtedy potykali.

„S tým, čo ste povedali, aj s tým, čo povedala Hanička, úplne súhlasím. Iba upozorňujem, že sme dočasne prerušili našu predvoľbnú kampaň tento týždeň. Po pohrebe budeme pokračovať v práci. Takže treba vziať do úvahy, že budeme rozlietaní. Ide o praktickú stránku veci. Pokiaľ viem, ani policajní vyšetrovatelia s tým nemajú problém. Dovtedy sme, samozrejme, k dispozícii kedykoľvek.“

„Samozrejme, Andrej,“ Panská sa naňho milo usmiala. „Ale musíme to robiť citlivo. Nesmieme pôsobiť arogantne. Predovšetkým ide o tragédiu. O ľudský život. Pochop, Andrej. Zomrel človek.“

Andrej jej úsmev opätovoľ, azda ešte srdečnejší, než aký používal v televízii. Pátek si v duchu položil otázku, prečo by sa takto slušne nemohli k sebe správať napríklad aj ľudia na súde pri rozvodovom konaní.

Rozprúdila sa debata. Kolegovia Panskú ubezpečovali, že každý vníma tragédiu citlivo, ale aj robiť treba. Lebo ostatní robia, situácia je vážna, voľby sú za dverami. Ona ich zasa presviedčala, že voľby sú za dverami, a preto je ich situácia vážna. Pretože okrem niektorých nuáns hovorili všetci podobne, Pátekovi sa nezdalo, že ide o nejaký spor. Keďže sa však hlásili o slovo aj takí, čo doteraz mlčali, o nejaký spor muselo ísť. Pátek bol rád, že sa ho neopýtali na jeho názor, lebo by nevedel, čo odpovedať.

Okrem posledných pätnástich minút, keď nerozumel, o aký spor ide, pre Pátka to bol informačne nabitý samit.

Dozvedel sa, že predsedníctvo zavolalo kolektívne o pomoc, no žiadny jednotlivec nedával najavo nadpriemerné nadšenie, vytrčajúce z radu kolektívnej útrpnosti, že nejaká pomoc prišla.

Nikto nepovedal, akú pomoc si predstavuje. Nikto nenamietal,

keď Pátek povedal, že jeho úlohu nenazvú objasňovaním vraždy. Ale nikto ani neprotestoval, že Pátek také úsilie nepriamo vyvíjať smie.

Tiež si všimol, že predsedníctvo strany naformulovalo zadanie s vesmírnymi ambíciami, aké by zamestnalo jednu právnu kanceláriu, jednu detektívnu kanceláriu a jednu púť agentúru – ale keď dostali príležitosť, o nijakú konkrétnu radu Pátoka nepožiadali. Nič sa ho nespýtali. Niektorí ani len neprehovorili.

A napokon si všimol, že väčšine prítomných rozjasnil tváre okamih, keď predseda zhromaždenie rozpustil.

Potom predseda pozval Pátoka k sebe do kancelárie. Od nevlúdnej indiferentnej zasadačky sa líšila vo všetkých ohľadoch. Vráťane čerstvého vzduchu, nákladného zariadenia a množstva dizajnových doplnkov. Fotografie dokumentujúce Fándlyho štátnické priateľstvá. Knihy politických veľikánov s venovaniami vo vnútri – aby neboli pochybnosti, vhodne poloopené. Dva originály obrazov súčasných domácich majstrov. A neviditeľná ženská ruka sekretárky, starajúca sa o živé kvety.

S predsedom sa usadili do koženej sedačky vo farbe prebalu prvého dielu Churchillových pamätí z druhej svetovej vojny (vydavateľstvo Lidové noviny, 1992) – teda farbe krikľavo žltej. Na stoličku trochu bokom od nich, celkom obyčajnú, sadol si šéf stranického sekretariátu. Dominik Hečko bol vysoký štíhly tridsiatnik. Celkový dojem z mladíka bol taký, že Pátek pri ňom vyzeral ako vzorkovnica zašlej éry.

Hečko dostal najskôr od predsedu úlohu postarať sa o vypracovanie zmluvy a splniť Pátokovi každé želanie, ktoré vysloví. K finančnej otázke Pátek navrhol, aby zmluva zatiaľ pokrývala prípadné náklady, na honorári sa dohodnú neskôr.

Zatiaľ čo Pátek prednášal veľkorysé návrhy, čo mu zabralo asi pol minúty, v predsedových očiach zachytil totálny nezájum. Nebral to osobne. Od zložitých problémov európskeho významu mali ďaleko.

„No, čo hovoríš, starý kamarát?“ opýtal sa Fándly.

Pátek pohladil jemnú kožu sedačky s očividným rešpektom k odhadovanej kvalite i cene a zazubil sa. „Máš to tu pekné.“

Fándly naňho zagánil, potom sa usmial. „Máme prúser, čo?“ nadhodil sprisahaneckým tónom.

Pátek zdvorilo súhlasil a iniciatívne dodal, že väčší by si človek ani nevymyslel. Fándly realisticky podotkol, že niečo si už preskákali a že budú musieť zvládnuť aj toto. Pátek ho poľutoval, že sa čosi také muselo prihodiť akurát pred voľbami – a predseda Fándly ožil.

„Myslíš, že nás to veľmi poškodí?“

„Smrť mladej ženy na sekretariáte strany? Nóóó...“ Zaváhal. Ani len netušil, aká odpoveď sa od neho očakáva. „Nie som politický analytik, Filip, ale ak vezmem do úvahy, že ste na tom neboli úplne dobre ani doteraz... možno už horšie nebude.“ Nakoniec sa z toho vyklúla slušná politicko-analytická poznámka. O nič menšej kvality, než aké čítal denne v novinách.

Fándly sa zatváril, akoby práve našiel nového priateľa. „Vidím, že sme na jednej vlne. Presne tak! Ľudia nie sú hlúpi. Pochopia, že *tamto* s politikou nesúvisí. Že voľby sú o inom. Dôjde im to. Ľudia nie sú hlúpi, Jozef, ver mi.“

„Čojaviem.“ Pátek sa zazubil. „Ja si až také ilúzie o ľuďoch nerobím. A v podstate vás veľmi obdivujem. S nami voličmi to máte ťažké.“

Z tváre šéfa sekretariátu sa Pátek pokúšal uhádnuť, ako im ide konverzácia. Hečko sa tváril rovnako lojálne a neutrálne ako inokedy. Asi ako farba radiátora.

„Veď hej,“ poznamenal Fándly a opýtal sa tichšie: „Myslíš, že to *musel* byť niekto od nás?“

„Mal by si s tým rátať, Filip. Ale mohol to byť aj niekto cudzí. Teoreticky.“

Fándly prikývol. Ale iba raz. Pátek musel pripustiť, že predseda má v hlave kusisko zdravého rozumu.

„Vidím to takto, Filip. To, že sa v kancelárii neodohral žiadny zápas, že tá mladá žena nemala na sebe výrazné stopy násilia, nemusí nič znamenať. Mohol prísť cudzí človek, pokiaľ sa povedzme dostal do kancelárie tak, že ho vpustila, alebo boli napríklad